

Estany de Laujò o *lawazò*, estanyol damunt de Bordius, en el terme de Canejan (Vall d'Aran), contracció del derivat en *-ol*, de *lauvei* que correspon a *Llavei* en fonètica aranesa. *Llavei* és el mot que a l'Alt Flamicell, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran substitueix *allau*; derivat del verb *llaveyà* = *llavejar*, que és derivat del llatí LABES, com el cat. *allau*. (*DECat* v, 97a1-15). Per a la variant en *-o*, cf. *E.T.C.* I, 112. J.F.C.

Llàver, V. *Llaberia* *Llavinera*, V. *Sallavina* (i miscel·lània de noms en *Sa-*)

LLAVORRE

Llogaret pallarès, de la Vall d'Àneu, a la part baixa d'Unarre, municipi i vall afl. esq. de la Noguera Pallaresa.

PRON. LOCAL. *labõre* a Esterri d'Àneu, Casac. 20 1920. Hi ha dissidència en el timbre de la *o*: jo també ho havia oït així, crec a Farrera, 1933 (LL i, 68); i en tot cas *labõre* a Estaon, 1934 (LL. 21, p. 48); algú de l'Alt Pallars m'assegurà el 1958 que tothom diu *labõre*, però no he pogut assegurar aquesta pron. 25 més que amb En Joan Lluís Pallarès (1962), que reflecteix la pron. de Sort i de la vall d'Àssua, ja més apartats, i he pogut constatar que sovint abusa de la *ó* oberta.

MENCIONS ANT. 1403: *Lavorre* --- *Laborre* (Valls 30 Tab., *Priv. Àneu*, p. 250 i 251); 1408: *Lauorre* (Saroihandy, *Priv. V. Àneu RFE* IV, 27n.).

ETIM. Evident que és pre-romà, sens dubte bascoide (com ja anticipava en *ETC* I, 146, 223). Es pot dubtar entre els dos adj. *leor* (o *legor* 'sec', i 35 *labur* 'curt'), tots dos ben generals i usuals en basc (Mixelena, *Apell.* § 404 i § 384b), i tots dos amb *ř* que reapareix en els derivats (*Leorra*, *Legorreta*, *Leburra*).

La vocal de la síl·laba inicial no estableix preferència 40 per a l'un o l'altre, car fàcilment es podia canviar *e* en *a* en aquesta posició, i encara més el hiatus podia dur-hi a un canvi; tampoc el timbre vacil·lant de la nostra *o*, sobretot davant *-rr-*, obliga a una preferència; però el significat 'curt' es presta menys 45 per designar un poblet en en el vessant d'una vall soleia, i més aviat seca; en *E.T.C.* hem sospesat la probabilitat que *Llaguarres* vingui de *legor*, i la forma antiga *Lagorre* i altres raons em decantaren a admetre-ho (*ETC* II, 100), tot admetent el dubte amb 50 altres raonables hipòtesis.

Descarto, en canvi, relacionar amb el grup *laborrian* 'temblando de espanto' i *laborri* 'espanto', (localment *lagorri* 'espanto' a Andoain i Anhoa), perquè em semblen creacions neo-euskèriques per 55 suma de *lau* + *õrri* + *an* 'estupefacto' (així a Biscaia

i al Baztan).

LLORT, que hi adjuntarem, és un castell, del qual en queden encara avui considerables restes damunt un turonet situat en la confluència de la Noguera amb el riu Escrita que baixa d'Espot (segons Abadal, *Pall. i R.* pp. 19-20) (cf. el que n'he dit en els arts. anteriors, *Hortó* i *Larén*).

MENCIONS ANTIGUES. 866: «omnibus villis et 10 parrochiis suis que sunt de castro *Gelarende* sicuti tenditurque in castro *Leorte*» (Abadal, o.c. n.º 200).

També trobo la forma *Leorte* en una altra cita (o versió) del doc. 200, atribuïda a l'any 966 [-err.? o hi hagué rectificació?]; aquí hi ha variant *Laborte* en 15 un altre manuscrit. --- 950. --- de ipso castro *Leorte* (Abadal, o.c. 368); 1261: *Lort*, cit. junt amb *Stabareny* (CCandi, *Mi.Hi.Ca.* II, 54).

Diu Morelló (en la seva monografia *La Vall d'Àneu*, p. 19) —crec traient-ho de Zurita— que el 1296 o 97, en temps de Jaume II, un fill del Comte de Comenge, s'havia apoderat dels castells de *Leort* i d'*Escaló*, vall d'Àneu; però no és possible, per raons ling. i geogràfiques, que es tracti, com diu Morelló, d'Escart, perquè aquest poble ja no és de la vall d'Àneu; 1301: al sitiar Arnau d'Espanya lo castell de *Lort* (pall.) construí una bastida allí prop (Baudon de Mony, *Relations des Foix avec la Catalogne*, I, 318, cf. CCandi, o.c. I, 229).

Per les mencions queda comprovat que primer fou *Leorte*, amb hiatus: així donava lloc a l'ocasional epèntesi *Laborte*, però també *Leo-* o *Lao* podia reduir-se a *L(D)ont*. Evolució paral·lela a la de *Saort* > *Sort* (*E.T.C.* I, 206). Tal com en aquest i en *Suert*, hi deu haver sufix basc - π ; però no sembla fàcil que sigui afegint-lo al radical de *Llorre* i *Llurri* (dar-rere RR, i sense sonorització de la -T- entre vocals), per més que siguin llocs tan veïns, tampoc pot anar amb *Llorts* (Andorra). Més fàcil és que es formés amb el mateix ètimon LE(G)OR 'sec', que he admès per a *Llavorre* i *Llaguarres*. Amb *Llavorre* coincidiria la variant epentètica *Laborte*, del ms. de 966.

LLAVORSÍ

Important poble pallarès, vora la Noguera, a la confluència de les valls de Cardós, Ferrera i d'Àneu.

PRON. *laborsí* a Sort i a Esterri d'Àneu.

MENC. ANT. 903: *Amansia* cum viro Berengario --- mon. de *Gerre* ---- castro *Gilarende*, cum omnibus villis suis --- id sunt *Lobersui*, montaneis *Vissoe* et *Revere* ---» (del recull ms. del P. Caresmar comun. a Moreau III, f.º 181); 1129: «G.M. de *Leborci* ---; cit. junt amb Malloís (del *Cart.de Dons. Div.*, SdUrg. n.º 4); 1163: «Gerrensi monasterio, --- in Bisue, in *Leborcin* ---» (butlla en SerranoS., *NHRbg*